

MỘT THỜI ĐỎ NHỎ

Cô Bé Quàng Khăn Đỏ

Không biết các bạn thì sao chứ riêng tôi, tôi vẫn còn nhớ như in ngày đầu tiên mặc chiếc áo dài trắng, khoác áo len xanh, ôm cặp theo Mẹ đến trường Bùi Thị Xuân. Chắc các bạn cũng sẽ nhớ con nhỏ này chắc là điên, vào trường Trung học rồi cứ có pha i Mẫu Giáo đầu mà Mẹ dẫn đi ... Nhớ ng Mẹ tôi là vậy y đó, mỗi năm vào ngày tựu trường là Mẹ đưa đi, từ Tiểu học lên đến Trung học rồi Đa i Học, không bao giờ một lần nào.

Trong cặp mắt của con bé 11 tuổi lúc đó, ngôi trường Bùi Thị Xuân mới đẹp tuyệt vời và uy nghi vô cùng... Màu hồng nhạt của con gái đây ... Nhìn lên công trường với ba ng hiên u " Trường Nữ Trung Học Bùi Thị Xuân " tôi thấy lòng lâng lâng

kèm theo niềm hánh diệp n : bây giờ tôi đã là một trong những cô nữ sinh của ngôi trường công lập nữ nổi tiếng và duy nhất của thành phố Đalat.

Trong sân trường rộng rãi thênh thang, nhóm con gái mới vào chúng tôi ngơ ngàng, e ấp, mặt đỏ ửng nhìn theo nhóm nữ sinh khoác tay nhau nhỏ to chuyên trò, ngắm những nhóm bạn cũ gặp lại nhau sau kỳ hè cũng là vô tư, và thậm chí lòng rồi không bao lâu mình sẽ hòa nhập vào đàn con gái để thưởng thức này. Ngay cả lớp học cũng rộng rãi hân hoan chào đón, hay là tôi chỉ thấy những tiếng cười nói vui vẻ ??? Tôi nhớ ngay năm đầu tiên, có nhóm bạn hay đùa cợt trong lớp, mỗi lần cô giáo bắt gặp là cô la mắng cho cả lớp cùng nghe đến hết giờ luôn. Cho nên mỗi ngày trước khi cô vào lớp, chúng tôi lấy truyện của nhóm bạn đọc hết, như vậy mới học yên. Trong lớp có một chi học năm trước bị la rầy, ôi chao chi có mặt đen lay láy với hàng mi dài, mỗi lần nói chuyện là chi chớp liên hồi đôi mắt đẹp. Ngoài ra chi còn có mái tóc đen nhánh dài chấm eo, làm cho tôi xa nay thậm chí hào về mái tóc của mình bây giờ pha đi thêm những mái tóc của chi.

Bốn năm học qua nhanh, và qua cùng với bốn năm đó những trò chơi con nít như nhào lộn, nhào lộn, nhào lộn lên mây ... tôi bước vào Đền Nhiếp Cận với những hoa t đồng diệp u dâng lên như là giờ ra chơi đứng chống tay ngoài lan can nhìn xuống sân trường, hoặc là ngắm mây bay ... Rồi những buổi trưa tìm đến gốc cây trong sân ngôi nhỏ to tâm sự với bạn, hay trao đổi với nhau những bài thơ, những bạn nhà đã được chúng tôi nắn nót viết bằng mực tím trên những trang giấy trắng tinh như tuyết học trò. Cũng có những buổi trưa lang thang vô chùa Linh Sơn hái hoa về ép dây trong tập thơ, tập nháp. Rồi pha đi kê đến ngoài đồi cù đã từng in dấu chân chúng tôi, cả tay nhau bước đi vòng quanh đồi, hay tìm đến gốc thông nào đó ngồi đọc sách nhìn mây trắng bay. Cũng may là có bạn C vẫn chăm sóc đền cho những đứa con gái nhiều môn môn học như chúng tôi có lớp đền học, và nhất là rất hợp với cái tính hay buồn, hay khóc với của tôi. Đọc một câu chuyện buồn hay xem một cuốn phim buồn cũng có thể làm cho tôi nhìn mặt nhìn trông và buồn suốt mấy ngày, Mẹ tôi nói tôi hay thơ hay khóc mới chắc cũng chẳng sai lắm. Đều cái là tuy dễ buồn, dễ khóc nhưng cũng... dễ quên. Năm ngoài về Saigon, đến thăm cô Ấu Lăng, tôi kể cho cô nghe là cô đã từng làm cho đám học trò trong đó có tôi buồn thơ cho số phận hẩm hiu của người cùng nữ trong Cung Oán Ngâm Khúc, hay cuộc đời của người chinh phu trong Chinh Phụ Ngâm bằng lời giản dị vô cùng sống động, truyền cảm của cô, cô lắc đầu cười và nói "Vô vàn".

Thuở đó, khoảng năm 60 trước đi, những căn nhà nhỏ nhỏ do theo đường Võ Tánh, bây giờ là Bùi Thị Xuân, thường được các chàng sinh viên Đại học thuê, mỗi khi chúng tôi tan trường là các anh ra cửa để ngắm nhìn các cô nữ sinh túa ra công trường như đàn bướm, khi tìm được người hợp nhãn thì đi theo, giống như bài hát Ngày xa Hoàng thi "em tan trường về, anh theo Ngõ về". Tuy không có trong danh sách những người đẹp nổi tiếng

cuona trông nhonng không hiềuu sao tôi cũng có nhonng " cái đuôi " hỏu tổng về đến nhà, cũng có nhonng " cây si " đonng đonng ngoài cỏnng trỏnng, cũng " bi " nhonng nhonng lá thỏu gỏu cho " Cô bé quàng khăn đỏu ". Tuoi baon tôi lúc đonng đonng tôi là " đonng " (vì cái " tỏu " quàng khăn voan đỏu trên cỏu ấy mà) sau cũng bắt chỏu " chuon nhân " cuona nhonng lá thỏu đỏu, gỏu tôi bằng biểut hiềuu này luôn. Bây giờ, sau mấy chuon năm baon bè cùng lỏp có đỏu p hoop mãut nhau, nhắc đến tên tôi thì không ai nhỏ " Nó là con nhỏ nào ? " nhonng nói đến 1 trong 2 biểut danh trên thì mooi ngỏu nhỏ liên ... Chắc phaui cáu n anh chàng nào đỏu đỏu đỏu cho tôi cái tên đỏu thỏnng này.

Tôi còn nhỏ phía sau nhà ông cai trỏnng có môut lối đi tắt ra đonng Vổ Tánh, khoaonng đỏu đonng vớu ngoon đonng caon nh trỏnng Bỏ Đê, nhonng phaui chui qua hàng rào kẽm gai bao booc quanh trỏnng. Chỏu hàng rào kẽm gai này chắc đonng c các bắu c đonng chi đonng dùng làm đonng tắt mỗi khi " cúp cua " đỏu đi chỏu (xin lối các chi nha) nên không có cắu lắu, đonng đonng chúng tôi vén lên và chui qua. Sáng nào mà đỏu hooc trỏu là chúng tôi phaui dùng con đonng tắt này, mớu kiop đonng chaoy ù vào sân xếp hàng vào lỏp. Đonng khi vớu vắ, và không có " đonng minh " vén hỏu cho nhau hai hàng kẽm gai, chúng tôi bi rách vaot áo dài hay ống quần là thỏnng. Cũng có nhonng ngày đonng c nghi 1 hay 2 giờ, chúng tôi 4 đỏu (tỏu phong là nhóm " Tỏu Đonng Cô Nonng " nhỏ chuyểon kiểu hiểu p) vòng ra phố, xuống bên hông chỏu ăn chẻ đonng u ván, vớu ăn vớu a ngắu cô bán chẻ má hông hỏu hỏu... Mà phaui là chẻ đonng u ván cuona cô hàng chẻ ... xinh xinh này mớu ngon, và cũng phaui ỏm cắu p đi ăn nhỏ vắu y mớu thấy thú vi .

Rỏu tôi có nhonng " cô em hỏu c bàn " viết cho nhonng lá thỏu thiểut là đỏu thỏnng, mỗi sáng vào lỏp nhonng đonng c lá thỏu trong hỏu c bàn là vui trỏnng ngày, hắu đonng vì đonng c đonng em hooc buỏu i chiểu ngỏu cùng chỏ ... áu môu, giống nhỏ tôi cũng môut thỏu áu môu các bắu c đonng chi trỏu c kia. Đến năm Đê Nhất, lỏp 12 bây giờ, vì lý do thiểu giáosỏu hoắu c không đonng số hooc sinh hay sao đỏu tôi không nhỏ rõ mà trỏnng chúng tôi phaui đỏu a nỏ sinh ban B sang hooc đonng trỏnng nam Trần Hỏnng Đonng o, và nhóm con trai hooc ban C bên đỏu sang đonng hooc chung vớu chúng tôi. Eo oi, hooc chung con gái vớu nhau quen rỏu, bây giờ tỏu nhiên có con trai vô ... mất tỏu nhiên. Lúc đonng cô chuon nhiểu m tính cho ngỏu môut bên nam, môut bên nỏ, chúng tôi phaun đỏu quá chỏnng, không cho ngỏu ... ngang hàng. Cô baon thỏu ngỏu xen ke cho hòa đonng, chúng tôi cũng không chiểu luôn, cuối cùng cô phaui cho con trai ngỏu phía sau. Coi vắu y mà chúng tôi hooc chung suông se, nếu không kê tôi hay bi hai "em " ngỏu sau lỏnng chooc phá, kéo tóc, kéo khăn.Có vài trái tim con trai rung đonng vớu vài baon gái cùng lỏp, có vài nàng ngỏu hooc mà vuốu hoai máu tóc hay chỏp máu hàng mi ... Nhonng mà tình cáu m cuona tuỏu i hooc trò thì vô tỏu, nheo nhonng nhỏ mây, môut cỏn gió thoanng cũng đonng làm mây bay taon mác ... Năm hooc cuối cùng trôi qua khá nhanh, ngày phaui rỏu ngỏu trỏnng meo không xa. Buỏu i cáu traui đonng Thung Lắu Tinh Yếu đonng kết thúc niểu hooc cuối cùng nhiểu vui mà cũng nhiểu buồn, mooi ngỏu i tỏu hooc i không biết có còn gắu p laui nhau trên Đonng i Hooc hay chắu, hay là mỗi ngỏu i mỗi hỏnng ...

Hôm nay ngôi đây viết lại những kỷ niệm đẹp, nhẹ nhàng, để thắp nến kỷ niệm khoa học đời học trò vô tận, hồn nhiên dưới mái trường Bùi Thị Xuân, thuở mà sân trường toàn bóng dáng áo dài trắng, tóc thề thướt tha, tôi thấy lòng băng khuâng ... Cho dù đã hơn 40 năm qua những kỷ niệm vẫn còn sống động như mới xa xưa ra hôm nào. Xin cảm ơn ngôi trường thân yêu đã một thời bao bọc tôi, xin trân trọng cảm ơn các Cô, các Thầy kính mến đã bao công lao dạy dỗ, trao dồi kiến thức cũng như đức hạnh cho các cô học trò nhỏ có đủ hành trang bước vào đời.

Cô bé quàng khăn đỏ - BTX 62-69

